

Το βιβλίο αυτό σαφέστατα ξεχώρισε από τα υπόλοιπα που έχω διαβάσει. Όχι μόνο λόγω του ιδιαίτερου κεντρικού θέματος αλλά κυρίως λόγω του μοναδικού τρόπου τον οποίο επιλέγει ο Χέμινγουεϊ για να διατυπώσει όσα θέλει να προβάλει. Ο Χέμινγουεϊ παρουσιάζει μέσω μονολόγων ιδιαίτερης ψυχικής δύναμης τη σχέση του γέρου με τη θάλασσα. Οι μονόλογοι αυτοί είναι κάτι περισσότερο από τα λόγια ενός ανθρώπου που όντας μόνος του στο ανοικτό πέλαγος δεν έχει τι να κάνει και μιλάει στον εαυτό του. Είναι ο τρόπος έκφρασης ενός ταλαιπωρημένου και γαλουχημένου με τη θάλασσα ανθρώπου, ο οποίος μέσα από τα χρόνια έμαθε να τη θεωρεί φίλο και συνοδοιπόρο στη ζωή. Αυτό ακριβώς είναι που με συνεπήρε στο βιβλίο αυτό: Η αρμονία του γέρου με τη θάλασσα και το πόσο ευλαβική είναι η σχέση του με αυτή. Κάθε του κίνηση, ακόμη και αν αυτή βλάπτει τη θάλασσα, έχει κάποιο βαθύτερο νόημα και είναι απολύτως σκόπιμη και αναγκαία. Για παράδειγμα, ο θάνατος κάθε ψαριού δεν είναι κάτι το οποίο ο γέρος απολαμβάνει, αλλά κάτι που κρίνεται αναγκαίο για την επιβίωσή του. Ο γέρος, παρότι ψαράς, σέβεται τη θάλασσα και μέσα από τα χρόνια έχει μάθει να αγαπάει κάθε της πλάσμα. Αυτό φαίνεται από το κυνήγι του ξιφία, κατά τη διάρκεια του οποίου ο ψαράς μιλάει με τον ξιφία εκφράζοντας το δέος του για το τόσο συναρπαστικό και δυνατό ψάρι είναι. Το δέος αυτό πιστεύω ότι αποτελεί τον κύριο άξονα της ιστορίας του βιβλίου.

Ανδρέας Αλεξανδρής-Γαλανόπουλος